

REMINDE

OF

HIM

emlékek róla

COLLEEN

A New York Times bestsellerszerzője

HOOVER

*fine
selection*

COLLEEN HOOVER

REMINDEERS

OF

HIM!

emlékek róla

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ELSŐ FEJEZET

KENNA

EGY KIS FAKERESZTET szúrtak le a földbe az út mellett, rajta a halála dátumával.

Scotty utálta volna. Tuti az anyukája rakta ki.

– Lehúzódna, kérem?

A sofőr fékez, aztán megáll a taxival. Kiszállok, és visszasétálok a kereszthez. Addig feszegetem jobbra-balra, míg fellazul körülötte a föld, és ki tudom húzni.

Vajon tényleg ezen a helyen halt meg? Vagy előrébb, már az úton?

Nem nagyon figyeltem a részletekre az előzetes bírósági meghallgatáson. Amikor elhangzott, hogy jó pár métert kúszott az autótól, dúdolni kezdtem, hogy ne halljam, amit az ügyész mond. Aztán, hogy ne kelljen végighallgatnom még egyszer az összes részletet egy rendes tárgyaláson, bűnösnek vallottam magamat.

Mert gyakorlatilag az is voltam.

Talán nem a tetteimmel öltem meg, hanem azzal, amit nem tettem meg.

Azt hittem, már meghaltál, Scotty! De a halottak nem tudnak kúszni...

Kezemben a keresztrel visszasétálok a taxihoz. Leteszem magam mellé a hátsó ülésre, és várom, hogy a sofőr elinduljon, de nem ad gázt. Amikor a visszapillantó tükörben találkozik a tekintetünk, felvonja a szemöldökét.

– Az út melletti emlékkereszt ellopása nem lesz valami jó hatással a karmájára. Biztos, hogy el akarja hozni?

Félrekapom a tekintetemet, és hazudok.

– Igen. Én raktam ki. – Még akkor is magamon érzem a tekintetét, amikor felhajt az útra.

Az új lakásom csak két mérföldre van innen, de pont az ellenkező irányban, mint ahol régen laktam. Nincsen autóm, ezért ezúttal olyan helyet kerestem, ami közelebb van a belvároshoz, hogy gyalog mehessek munkába. Már ha egyáltalán talállok munkát. Az én hátteremmel és a tapasztalat teljes hiányával nem lesz könnyű. Ráadásul a taxisofőr szerint most még némi rossz karmát is sikerült begyűjtenem.

Lehet, hogy Scotty emlékkeresztjének ellopása rossz karmát jelent, de amellet is érvelhetnénk, hogy kint hagyni egy olyan férfi emlékkeresztjét, aki határozottan kifejtette, mennyire gyűlöli az út menti emlékkereszteket, szintén rossz karmát jelent. Ezért kértem meg a sofőrt, hogy tegyünk egy kis kitérőt erre a mellékútra. Sejtetem, hogy Grace hagyott valamit a baleset helyszínén, és úgy érzem, tartozom Scottynak azzal, hogy eltüntetem.

– Kézpénz vagy kártya? – kérdezi a sofőr.

A taxióra nézek, kiveszem a tárcámból az összeget némi borralóval, és odaadom neki, miután leparkolt. Aztán fogom a frissen lopott fakeresztet, kiszállok, és elindulok az épülethez.

Az új lakásom nem valami nagy lakóparkban van. Ez egy sima kis társasház, egyik oldalán üres parkoló, a másik oldalán egy vegyesbolt. A földszinti ablakokat bedeszkázták, az udvart a bomlás különböző állapotában stagnáló sörösdobozok tarkítják. Az egyiket oldalra rúgom, nehogy elakadjon benne a bőröndöm kereke.

A hely rosszabbul fest, mint a netes képeken, de erre számítottam is. A bérbeadó még a nevemet se kérdezte meg, amikor felhívtam, hogy van-e üres lakása. Azt mondta:

– Mindig van üres lakás. Késpénzt hozzon, én az egyesben vagyok. – Azzal letette.

Bekopogok az egyes lakásba. Az ablakból egy macska bámul rám, de olyan mozdulatlanul, hogy felmerül bennem, nem csak egy szobor-e. Erre váratlanul pislog egyet, és eliszkol.

Kinyílik az ajtó, és egy idősebb, alacsony, mogorva nő bámul fel rám. A hajában hajcsavarók, a rúzs elkenődött a száján, egészen az orráig.

– Bármit is árul, nincs rá szükségem.

A rúzsát bámulom, feltűnik, hogyan folyik szét kis erecskékben a száját övező ráncok mélyedéseiben.

– Múlt héten telefonáltam az egyik lakás miatt. Azt mondta, van szabad.

A nő aszott arcára kiül a felismerés szikrája. Felmorran, miközben tetőtől talpig végigmér.

– Nem gondoltam, hogy így néz ki.

Nem tudom, hogyan reagáljak a megjegyzésére. Amíg hátralép az ajtóból, én lenézek a farmerből és pólóból álló öltözékemre. Amikor visszatér, egy cipzáras övtáska van nála.

– Egy hónap ötszázötven, az első és az utolsó hónap bérleti díját ma fizeti.

Leszámolom a pénzt, és átadom neki.

– Nincs szerződés?

Felröhög, és begyűri a pénzt az övtáskába.

– A hatosban lesz. – Felfelé bök az ujjával. – Az itt van pont fölöttem, szóval fogja vissza a hangerőt. Korán fekszem.

– A rezsiből mi van benne a bérleti díjban?

– A víz és a szemétszállítás, de a villanyt maga fizeti. Most működik, három napja van átíratni a saját nevére. Kétszázötven a letét a szolgáltatónak.

Basszus! Három napom van összeszedni kétszázötven dollárt? Kezdek kételkedni benne, hogy jó ötlet volt ilyen hamar visszajönnöm, de amikor kikerültem az átmeneti szállásról, két választási lehetőség állt előttem: vagy minden pénzemet arra költöm, hogy megpróbálok talpra állni abban a városban, vagy háromszáz mérfölddel odébb utazom, és itt költöm el az összes pénzemet.

És inkább abban a városban akartam lenni, ahol azok az emberek élnek, akiknek egykor köze volt Scottyhoz.

A nő visszalép a lakásába.

– Isten hozta a Paradicsomi Otthonokban! Hozok egy kiscicát, amint berendezkedett.

Rögtön megfogom az ajtót, hogy ne tudja becsukni.

– Várjon! Mi van? Egy kiscicát?

– Igen, egy *kiscicát*. Olyan, mint egy macska, csak kisebb.

Hátralépek az ajtótól, mintha azzal meg tudnám védeni magamat attól, amit mondott.

– Köszönöm, de nem kell. Nem akarok kiscicát.

– Nekem túl sok van.

– Nem akarok kiscicát! – ismétlem meg.

– Ki ne akarna egy kiscicát?

– Hát én.

Ezen felhorkant, mintha észszerűtlen lenne a reakcióm.

– Van egy ajánlatom! – kezdi. – Két hétig nem kapcsolatom le az áramot, ha elfogadja a kiscicát.

Mégis milyen istenverte hely ez?

– Rendben – folytatja, mintha a hallgatásom valamiféle tárgyalási taktika lenne. – *Egy hónapig.* Maradhat a villany egy hónapig, ha befogad egyetlen kiscicát. – Visszasétál a lakásába, de az ajtót nyitva hagyja maga mögött.

Egyáltalán nem akarok kiscicát, de ha megúszom, hogy kétszázötven dollárom rámenjen a letétre az elektromos műveknél, az kosárnyi kiscicát is megér.

A nő ismét felbukkan, karjában egy kicsi, fekete-vörös foltos cicával, és a kezembe nyomja.

– Tessék! A nevem Ruth, ha szüksége lenne valamire, de inkább ne legyen. – Azzal megint megpróbálja becsukni az ajtót.

– Várjon! Nem tudja, hol találok a közelben nyilvános telefont?

Ezen horkantva felnevet.

– Dehogynem! 2005-ben. – Most sikeresen bevágja az orrom előtt az ajtót.

A kiscica felnyávog, de nem kedvesen, inkább úgy, mint aki segítségért könyörög.

– Nem vagy egyedül... – morgom neki.

Felcapatok a lakáshoz a bőrdömmel és... a macskámmal. Talán mégis várhattam volna még pár hónapot, mielőtt visszajövök ide. Keményen melóztam, és félretettem kétezer dollárt, de annak a java ráment a költözésre. Többet kellett volna összespórolnom. Mi van, ha nem találok rögtön munkát? És most még ennek a macskának az életben tartása is az én felelősségem lett!

Az életem máris vagy tízszer bonyolultabb, mint tegnap volt.

Sikerül felmásznom a lakásig úgy, hogy a cica közben kétségbeesetten a pólómba kapaszkodik. Bedugom a kulcsot a zárba, de két kézzel kell húznom az ajtót, hogy el is forduljon. Amikor belököm az új lakásom ajtaját, visszatartom a lélegzetemet, mert kicsit félek, milyen szaga lesz.

Felkapcsolom a lámpát, és körbenézek, aztán lassan kifújom a benn tartott levegőt. Nincs semmi erős bűz. Ez jó és rossz is egyszerre.

A nappaliban van egy kanapé, de konkrétan ennyi az összes berendezés. Egy kicsi nappali, egy még kisebb konyha, étkező sehol. Hálószoza sincs. Egy minimálgarzon beépített szekrénnel, és olyan kicsi fürdőszobával, hogy a vécé gyakorlatilag hozzáér a kádhoz.

Ez a hely egy szemétdomb. Egy negyvenöt négyzetméteres koloszszális szarkupac, de számomra még ez is előrelépés. Onnan indultam, hogy egy tíz négyzetméteres cellán osztoztam a cellatársammal, majd átmeneti szálláson laktam hat szobatarással, és most saját, negyvenöt négyzetméteres lakásom van.

Huszonhat éves vagyok, és ez az első alkalom, hogy hivatalosan is egyedül élek. Egyszerre rémisztő és felszabadító.

Nem tudom, megengedhetem-e magamnak ezt a helyet akkor is, ha vége a hónapnak, de mindenképpen igyekezni fogok. Még ha ez azzal is jár, hogy jelentkeznem kell minden egyes üzletben, ami előtt elsétálok.

Az, hogy saját lakásom van, biztos segít majd, amikor megpróbálok egyezsége jutni Landryékkel. Megmutatja nekik, hogy önálló vagyok. Még ha ezért komolyan küszködnöm is kell.

A kiscica le akar mászni rólam, úgyhogy leteszem a nappali közepén. Körbesétál, és kétségbeesetten hívja azt, akit odalent hagyott.

Belesajdul a szívem, ahogy nézem, amint minden sarokban kijáratot keres. Utat haza. Utat vissza az anyukájához és a testvéreihez.

A fekete-vörös feltjaival úgy néz ki, mint egy dongó, vagy valami halloween-dekoráció.

– Minek nevezzünk el téged?

Tudom, hogy pár napig névtelen marad, amíg átgondolom a kérdést. Nagyon komolyan veszem a dolgok elnevezését. Amikor utoljára nevet kellett adnom valakinek, komolyabban vettem, mint addig bármit az életemben. Persze az is lehet, hogy azért, mert az egész terhességemet egy cellába zárva töltöttem, és nem sok más dolgom volt azon kívül, hogy babaneveken gondolkozzam.

Azért választottam a Diemet, mert tudtam, hogy amint kien-gednek, visszajövök ide, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megtaláljam őt.

És most itt vagyok.

Carpe Diem.

MÁSODIK FEJEZET

LEDGER

ÉPPEN BEHAJTOK a kocsmá mögötti sikátorba a kocsimmal, amikor észreveszem, hogy a jobb kezem körmein még ott a körömlakk. *Basszus!* Elfelejtettem, hogy tegnap este kiöltözőset játszottam egy négyévesssel.

De legalább a lila megy a munkahelyi ingemhez.

Roman éppen zsákokat hajigál a kukába, amikor kiszállok a kocsiból. Meglátja a kezemben az ajándék szatyrot, és rögtön tudja, hogy az övé lesz, úgyhogy már nyúl is érte.

– Kitalálom. Kávésbögre? – Bekukkant a szatyorba.

Tényleg kávésbögre. Mindig az.

Nem köszöni meg. Sosem köszöni meg.

Nem beszélünk a józanságról, amit a bögrék jelképeznek, de veszek egyet neki minden pénteken. Ez a kilencvenhatodik bögre, amit vettem.

Lehet, hogy le kellene vele állnom, mert a lakása már tömve van kávésbögrékkel, csakhogy túl sokat investáltam bele ahhoz, hogy

most abbahagyjam. Nemsokára eléri a józansága századik hetét, és már egy ideje tartogatom azt a bögrét, amit erre az alkalomra vásároltam. Egy Denver Broncos-os bögre az. Azé a csapaté, amit a legjobban utál.

Roman a hátsó ajtó felé int.

– Van odabent egy párocska, akik zaklatják a vendégeket. Nem árt, ha szemmel tartod őket.

Ez különös. Ilyen korán még nem szokott gondunk lenni a kezelhetetlen vendégekkel. Még hat óra sincs.

– Hol ülnek?

– A zenegép mellett. – A tekintete a kezemre siklik. – Szép a körmöd, haver!

– Ugye? – Feltartom az ujjaim, és megbillegtetem előtte. – Egész jó munkát végzett egy négyéveshez képest.

Amint kinyitom a kocsma hátsó ajtaját, a kedvenc dalom fogad, amint éppen tönkregyalazza Ugly Kid Joe.

Ugye nem?

Átvágok a konyhán, és a pult mögül azonnal meglátom őket, ott állnak a zenegép felett. Halkan odalépek hozzájuk, és végignézem, ahogy a nő újra és újra beüti ugyanazt a négy számot. A válluk felett átnézve elolvasom a képernyőt, míg ők úgy kacarásznak, mint két rosszban sántikáló kiskamasz. A *Cat's in the Cradle* harminchatszor szerepel egymás után a listán.

Megköszörülöm a torkomat.

– Szerintetek ez vicces? Kényszeríteni engem arra, hogy hat órán keresztül ugyanazt az egy számot hallgassam?

Az apám megpördül, amint meghallja a hangomat.

– Ledger! – Magához ölel. Sör és motorolaj szaga van. És talán lime? *Ezek részek?*

Anya hátralép a zenegéptől.

– Csak próbáltam rendbe hozni. Nem mi csináltuk!

– Hát persze hogy nem! – Őt is megölelem.

Sosem jelentik be, mikor jönnek. Egyszerűen felbukkannak, maradnak egy vagy két vagy három napot, aztán újra útra kelnek a lakókocsijukkal.

Viszont az újdonság, hogy részegen bukkannak fel. Hátranézek a vállam felett Romanre, aki közben beállt a pultba. A szüleimre mutatok.

– Te tetted ezt velük, vagy már így érkeztek?

Roman vállat von.

– Kicsit mindkettő.

– Ma van az évfordulónk – jelenti be az anyám. – Ünnepelünk!

– Remélem, nem autóval jöttetek!

– Nem – vágja rá az apám. – A kocsink a lakókocsival együtt az autószerelőnél van rutinellenőrzésre, úgyhogy hívtunk egy Lyftet. – Megpaskolja az arcomat.

– Látni akartunk, de már két órája várjuk, hogy idetold a képed, és most elmegyünk, mert éhesek vagyunk.

– Ezért kellene szólnotok, mielőtt felbukkantok a városban. Nekem is van életem.

– Emlékeztél az évfordulónkra? – kérdezi apa.

– Kiment a fejemből. Bocsánat.

– Mondtam! – fordul apa anyához. – Fizess, Robin!

Anya a zsebébe nyúl, és odaad apának egy tízdollárost.

Szinte mindenre fogadásokat kötnek. A szerelmi életemre. Hogy milyen ünnepekre emlékszem. Minden egyes meccsre, amit valaha játszottam. De szinte biztos vagyok benne, hogy évek óta ugyanazt a tízest adogatják oda-vissza.

Apa feltartja az üres poharát, és megrázza.

– Tölts még egyet, pultos!

Elveszem tőle a poharat.

– Mit szólnátok egy kis hideg vízhez? – Magukra hagyom őket a zenegépnél, és visszamegyek a pult mögé.

Éppen a vizeket töltöm, amikor kicsit bizonytalanul belép az ajtón egy lány. Úgy néz körbe a helyiségben, mint aki még sosem járt itt, és amikor kiszúrja a szabad helyet a sarokban a pult túlsó végénél, rögtön becélozza.

Végig bámulom, ahogy végiglépked a kocsmában. Olyan elmélyülten, hogy véletlenül túltöltöm a poharat, és mindenhol folyik a víz. Egy konyharuhával feltakarítom a rumlit. Amikor az anyámra nézek, ő is éppen a lányt nézi. Aztán felém fordul. Aztán megint a lány felé.

Basszus! Már csak az hiányzik, hogy megpróbáljon összeboronálni az egyik vendéggel. Józanul is szeret kerítőt játszani, úgyhogy el se tudom képzelni, mennyit ronthat a helyzeten pár pohár ital. El kell távolítanom őket innen!

Kiviszem nekik a vizet, aztán anyám kezébe nyomom a bankkártyámat.

– Menjete le Jake steakezőjébe, és vacsorázzatok meg az én kontómra! Ha sétáltok, kicsit kijózanodhattok út közben.

– Olyan kedves vagy! – Anya drámain a mellére szorítja a kezét, és az apámra néz. – Benji, olyan ügyesek voltunk velem! Gyerünk, ünnepeljük meg a szülői erényeinket a bankkártyájával!

– Tényleg ügyesek voltunk velem – ért egyet apa. – Kellene nekünk még egy gyerek.

– Édesem, a menopauza! Emlékszel, hogy egy egész évig utáltalak? – Anya felkapja a táskáját, és magukkal viszik a vizeiket is.

– Ha már ő fizet, rib eye-t kellene kérnünk – mormolja apám ki-felé menet.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, aztán visszatérek a pultba. A lány csendesen meghúzta magát a sarokban, és valami jegyzetfüzetbe írogat. Roman nincs a pultban, úgyhogy feltételezem, hogy még senki sem vette fel a rendelését.

Örömmel vállalkozom a feladatra.

– Mit hozhatok? – kérdezem tőle.

– Egy vizet és egy zéró kólát kérek szépen. – Nem néz fel rám, úgyhogy szépen elhátrálok, hogy elkészítsem a rendelését. Amikor visszatérek az italaival, még mindig a jegyzetfüzetébe ír. Megpróbálok belelesni, de becsukja a füzetet, és felemeli a tekintetét.

– Kö... – Elakad a szó közepén, gondolom, azt akarta mondani, hogy *köszönöm*. A végét csak suttogja, aztán a szájába veszi a szívószálat.

Úgy néz ki, mint aki zavarban van.

Szeretnék tőle kérdezni valamit, mondjuk, hogy mi a neve és honnan jött, de amióta évekkkel ezelőtt megvettem ezt a helyet, megtanultam, hogy a magányos vendégeknek feltett kérdések gyorsan olyan beszélgetésekbe torkollhatnak, amikből foggal-körömmel kell kiszabadítanom magamat.

Csakhogy a legtöbb vendég, aki besétál ide, nem kelti fel úgy a figyelmemet, ahogy ő. A két pohárra mutatok, és megkérdezem:

– Vársz még valakit?

Közelebb húzza magához a két italt.

– Nem. Csak szomjas vagyok. – Megtöri a szemkontaktust, hátradől a székében, magával húzza a jegyzetfüzetét, és onnantól csak arra figyel.

Értem a célzást. A pult túloldalára sétálok, hogy ne zavarjam.

Roman visszatér a konyhából, és a fejével a lány felé int.

– Ki a csaj?

– Nem tudom, de nincs rajta jeggyűrű, úgyhogy nem az eseted.

– Nagyon vicces.

HARMADIK FEJEZET

KENNA

Kedves Scotty!

A régi könyvesboltból kocsmát csináltak. El tudod hinni ezt a hülyeséget?

Kíváncsi vagyok, mi lett a kanapéval, amin minden vasárnap üldögéltünk.

Esküszöm, ez az egész város egyetlen hatalmas Monopoly-tábla, és miután meghaltál, valaki idejött, fogta a táblát, és összekavarta rajta a darabokat!

Semmi sem olyan, mint régen volt! Minden ismeretlen. Az elmúlt pár órában a belvárosban sétálgattam, hogy alaposan megnézzem magamnak. Éppen a boltba indultam, de elvonta a figyelmemet az a pad, amin régen sokszor fagyiztunk. Leültem, és egy darabig csak néztem az embereket.

Ebben a kisvárosban mindenki olyan gondtalannak tűnik. Úgy sétálgatnak, mintha a világuk nem állna a feje tetején, mintha

nem zuhanhatnának bármikor a járdáról az égbe. Csak haladnak egyik pillanattól a másikig, és fogalmuk sincs azokról az anyákról, akik köztük járnak a lányuk nélkül.

Valószínűleg nem kellene egy kocsmában lennem, főleg nem az első estémen. Nem mintha gondjaim lennének az alkohollal. Az az egyetlen borzalmas este volt a kivétel. Csak nem hiányzik, hogy a szüleid megtudják, hogy előbb mentem el a kocsmaiba, mint hozzájuk.

Csakhogy azt hittem, hogy ez a hely még mindig könyvesbolt, és a könyvesboltokban általában árulnak kávékat. Nagyon csalódtam, amikor besétáltam, mert hosszú volt ez a nap a buszozással meg a taxizással. Azt reméltem, több koffeint szerezhetek, mint amennyi egy zéró kólában van.

Bár talán itt is árulnak kávékat. Még nem kérdeztem meg.

Lehet, hogy nem kellene elmesélnem neked, de hidd el, hogy a levél végére megérted, miért írok róla mégis! Egyszer megcsókoltam az egyik börtönőrt.

Rajtakaptak minket, és őt átküldték egy másik intézménybe, nekem pedig büntudatom volt, amiért bajba kevertem. Úgy beszélt velem, mint egy normális emberrel, és nem csak egy számmal, és bár nem vonzódtam hozzá, tudtam, hogy ő vonzódik hozzám, úgyhogy amikor odahajolt, hogy megcsókoljon, visszacsókoltam. Így köszöntem meg neki, és szerintem ezt ő is tudta, és nem zavarta. Ekkor már két éve nem érintettél meg, úgyhogy amikor a falhoz döntött és megszorította a csípőmet, azt hittem, többet fogok érezni.

Szomorú voltam, hogy nem éreztem többet.

Azért mondom ezt most el, mert kávé íze volt, de jobbféle kávé íze, mint amit a börtönben adtak a raboknak. Olyan íze volt,

mint a drága, nyolcdolláros Starbucks-kávénak, amiben karamell és tejszínhab is van, és cseresznyét tesznek a tetejére. Ezért csókoltam tovább. Nem azért, mert élveztem a csókot, vagy a közelségét, vagy a kezét a csípőmön, hanem mert hiányzott a drága, ízesített kávé.

És te. Hiányzik a drága kávé és te.

Szeretettel:

Kenna

– Újratölthetek valamit? – kérdezi a pultos. A tetoválásai beborítják az egész karját, és folytatódnak az ingének ujjá alatt is. Sötétlila a felsője, ilyen nem gyakran látni a börtönökben.

Amíg bent voltam, sosem gondoltam erre, de a börtön igazából nagyon egyhangú és színtelen, és egy idő után az ember elfelejti, hogyan is néznek ki a fák ősszel.

– Van kávé? – kérdezem.

– Persze. Tejszín, cukor?

– Van esetleg karamellszirup? És tejszínhab?

A vállára dobja a konyharuhát.

– Nanál Szója, zsírmentes, mandula vagy teljes tej?

– Teljes.

A pultos felnevet.

– Csak vicceltem. Ez egy kocsmá. Van egy kanna négy órája lefőzött kávé, amihez kérhetsz tejszínt, cukrot, mindkettőt vagy egyiket sem.

Már nem is nyűgöz le annyira az ing színe és az, ahogy kihangsúlyozza a bőrének tónusát. *Seggfeji.*

– Akkor mindegy, jó lesz bármi – mormolom.

A pultos visszavonul, hogy elkészítse a szokásos börtönkávémát. Látom, hogy felemeli a kannát és beleszagol, aztán elfintorodik, és kiönti az egészet a csapba. Beindítja a vízforralót, újratölti egy másik fickó sörét, új kávéfőz, és közben lezárja valakinek a számláját, és mindeközben végig mosolyog, nem nagyon, csak pont eléggé.

Még sosem láttam senkit ilyen könnyedén, áramlón mozogni, mintha hét karja és három agya lenne, és mindegyiket egyszerre állítaná szolgálatba. Olyan hipnotikus azt nézni, ahogy valaki jól csinálja azt, amit csinál...

Én nem tudom, miben vagyok jó. Azt se tudom, van-e bármi ezen a világon, amit ilyen könnyedén tudnék csinálni.

Vannak dolgok, amikben jó *akarok* lenni. Jó anya akarok lenni. A jövőbeni gyerekeimnek is, de legfőképpen a lányomnak, akit a világra hoztam. Szeretnék egy kertet, amibe ültethetek. Növényeket, amik nem pusztulnak el, hanem burjánzanak. Szeretném megtanulni, hogyan beszéljek úgy az emberekkel, hogy ne akarjam azonnal visszavonni minden egyes szavamat. Szeretnék érezni valamit, amikor egy pasi megszorítja a csípőmet. Jól akarom csinálni az életemet. Szeretném, ha könnyűnek tünne, de eddig a pillanatig életem minden egyes területét egyszerűen túl bonyolulttá tettem.

A pultos visszatér hozzám, amint elkészült a kávé. Ránézek, amíg a bögrémet tölti, és most be is fogadom, amit látok. Jól néz ki, de úgy, hogy egy lánynak, aki éppen láthatási jogot akar szerezni a lányához, mindenképpen távol kellene tartania magát tőle. A szemén látszik, hogy átélt már egy s mást, és az a kéz valószínűleg megütött már egy-két férfit.

A haja is olyan áramló, mint a mozdulatai. Hosszú, sötét tincsei a szemébe lógnak, és együtt mozognak a testével. Sosem nyúl

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a hajához, legalábbis amióta én itt ülök, biztos nem tette. Hagyja, hogy útban legyen, aztán néha megrázza a fejét, csak egy apró mozdulat, és a tincsek máris a helyükre kerülnek. Sűrű, kellemes haja van, olyan „bele akarok túrni”-fajta.

A bögre már tele van kávéval, de feltartja a kezét, és megállít.

– Egy pillanat! – megpördül, kinyit egy minihűtőt, kivesz egy doboz teljes tejes, és önt belőle egy kicsit a bögrébe. Aztán visszateszi a tejet, kinyit egy másik hűtőt, és – láss csodát! – tejszínhabot kap elő. Aztán hátranyúl valahová, és amikor a keze újra felbukkan, egyetlen szem cseresznye van nála, amit óvatosan az italom tetejére helyez. Aztán elém tolja az egészet, és úgy tárja szét a karját, mintha igazi varázslatot vitt volna véghez.

– Karamell még mindig nincs – ismeri el. – De ez a legjobb, amit nem kávézóként kínálni tudunk.

Nyilván azt hiszi, hogy burzsuj italt csinált valami elkényeztetett lánykának, aki mindennap nyolcdolláros kávé szürcsölget. Fogalma sincs, milyen rég ittam utoljára rendes kávé. Még az átmeneti szálláson töltött hónapokban is csak börtönkávé taptunk börtönből szabadult lányként.

Sírni tudnék.

Sírok is.

Amint valaki máshoz fordul a pult túlsó végén, kortyolok egyet a kávémból, lehunyom a szememet, és sírok, mert az élet olyan kurva kegyetlen és nehéz tud lenni, és már annyiszor akartam feladni az egészet, de az ilyen pillanatok emlékeztetnek, hogy a boldogság nem valami állandó dolog, amit meg lehet szerezni, hanem csak múlékony, illanó valami, ami néha felbukkan az életünkben, még ha csak egészen apró adagokban is. És ez mégis elég ahhoz, hogy menjünk tovább.